

SOUROZH
A Journal of Orthodox Life and Thought

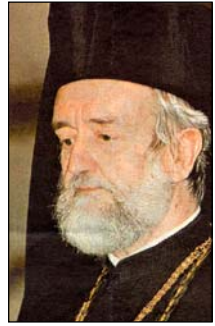
No. 21 August 1985 £1.50

1985

Ἡ Διατύπωσις τῆς
οἰκουμενιστικῆς
«Βαπτισματικῆς Θεολογίας»

Professor John Zizioulas

ORTHODOX ECCLESIOLOGY AND THE ECUMENICAL MOVEMENT

Κείμενον Δ´

Νέα Συμφωνία τῶν Οἰκουμενιστῶν Ἐξισώνει Ὁρθοδοξίαν καὶ Αἵρεσιν! *

Ὁ Ὁρθόδοξος Λαὸς τὴν ἀποδοκιμάζει καὶ ἐπαγρυπνεῖ

*Τοῦ κ. Χρήστου Κ. Λιβανοῦ,
τραπεζικοῦ,
Προέδρου τῆς Ἑλληνορθόδοξου
Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος
«Μέγας Ἀθανάσιος», Τορόντο*

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ἀνψυχία ἔχει προκαλέσει στὸν Ὁρθόδοξο κόσμο καὶ ιδιαίτερα στὶς Ἑλληνορθόδοξες παροικίες τῆς Ἀμερικῆς ἢ κοινὴ Δήλωση-Συμφωνία, ποὺ ὑπέγραψαν τὰ μέλη ἐιδικῆς θεολογικῆς ἐπιτροπῆς Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν στὶς 3 Ἰουνίου ἐ.ἔ. [1999] σὲ συνάντησιν, ποὺ εἶχαν στὸ Ὁρθόδοξο Θεολογικὸ Σεμινάριον τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου τῆς Νέας Ὑόρκης.

Σύμφωνα μὲ τὴν Δήλωση αὐτή, ποὺ προσπαθεῖ νὰ στηρίξῃ μὲ σπασμένα θεολογικῶς καὶ Πατερικῶς δεκανίκια τὴν ἀντορθόδοξην καὶ προδοτικὴν συμφωνία τοῦ Λιβάνου τὸ 1993, τὸ βάπτισμα (ἢ μᾶλλον ράντισμα) τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν εἶναι ἔγκυρον καὶ ισόκυρον μὲ αὐτὸ τῶν Ὁρθοδόξων!

Στὸν πρόλογο τῆς Δηλώσεως γίνεται ἀναφορὰ στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως καὶ πὺδ συγκεκριμένα στὸ «ἐν Βάπτισμα» καὶ στὴ στενὴ

σχέση καὶ «*ἀδιαίρετη ἐνότητα*», μὲ τὴν ὁποία συνδέεται τὸ ἕνα αὐτὸ βάπτισμα μετὰ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ στοὺς σκοποὺς τῆς Δηλώσεως, ἡ ὁποία συντάχθηκε κατόπιν «*βαθειᾶς ἱστορικῆς καὶ θεολογικῆς ἔρευνας*».

Οἱ σκοποὶ τῆς Δηλώσεως εἶναι:

α) Νὰ συνοψίσῃ τὰ πορίσματα, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν κοινὴν ἀντίληψη τοῦ βαπτίσματος καὶ τῆς ἐνότητας, ποὺ τὸ συνδέει μὲ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,

β) νὰ διασαφηνίσῃ τὰ προβλήματα, τὰ ὁποία κατὰ τοὺς σχετικὰ πρόσφατους καιροὺς ἔχουν προκύψει, τὰ ἀφορῶντα στὴν ἀμοιβαία ἀναγνώριση τοῦ βαπτίσματος ἀλλήλων καὶ

γ) νὰ παρουσιάσῃ τὰ συμπεράσματά τους, καθὼς καὶ ὠρισμένες προτάσεις, τὶς ὁποῖες (τὰ μέλη) θεωροῦν ἀπαραίτητες ὥστε, ὁ διάλογος σὲ διάφορα ἐπίπεδα νὰ στερεωθῇ σὲ μία στερεὰ καὶ μὴ διφορούμενη καὶ ἀμφίλογη βάση.

Διότι (ὅπως σημειώνουν οἱ ὑπογράψαντες τὴν Δήλωση)

«μόνον ἐὰν ἔχουμε προσεγγίσει μὲ σαφήνεια τὴν κοινὴν ἀντίληψη τοῦ βαπτίσματος, πιστεύουμε, μποροῦν οἱ ἔκκλησιές μας νὰ προχωρήσουν διὰ νὰ συζητήσουν, φιλανθρωπῶς καὶ φιλαληθῶς, τὰ ζητήματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποία ἐπὶ τοῦ παρόντος φαίνονται ν' ἀποτελοῦν ἀληθινὰ ἐμπόδια στὴν ἐνότητά μας στὸν ἕνα Ἄρτο καὶ Ποτήριον τοῦ Χριστοῦ».

* * *

Η **ΚΟΙΝΗ** αὐτὴ Δήλωση διαιρεῖται σὲ τρεῖς βασικὲς ἐνότητες.

Στὴν πρώτη ὑπάρχει μία περίληψη τῆς περὶ Βαπτίσματος πίστεως καὶ διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, γίνεται ἀναφορὰ στὶς μεθόδους, ποὺ κατὰ καιροὺς ἔχουν χρησιμοποιηθῆ, γιὰ νὰ τελεσθῇ τὸ Μυστήριον, στὸν συμβολισμό ποὺ ἔχει, τονίζεται τὸ ἀπαράδεκτο τοῦ ἀναβαπτισμοῦ καὶ ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι

«τὰ Ὁρθόδοξα καὶ Ρωμαιοκαθολικὰ μέλη τῆς Συμβουλευτικῆς αὐτῆς ἐπιτροπῆς ἀναγνωρίζουν σὲ ἀμφότερες τὶς παραδόσεις μία κοινὴ διδασκαλία καὶ μία κοινὴ πίστη εἰς ἕνα βάπτισμα, παρὰ τὶς ὠρισμένες παραλλαγές στὴν πράξη, οἱ ὁποῖες, πιστεύουμε, δὲν ἐπηρεάζουν τὴν οὐσία τοῦ μυστηρίου. Σπεύδουμε ἐπομένως νὰ δηλώσου-

με ὅτι καὶ ἐμεῖς ἀναγνωρίζουμε τὸ βάπτισμα ἀλλήλων, ὡς ἓνα καὶ τὸ αὐτό».

Ἡ ἐνότητα αὐτὴ τελειώνει ἐπιχειρώντας νὰ συνδέσῃ τὸ ἓνα αὐτὸ βάπτισμα μὲ τὴν Μία Ἐκκλησία καὶ μὲ τὸν προσφιλεῖ, ἀλλὰ παρερμηνευμένο ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστὲς λόγο τοῦ Κυρίου μας «*ἵνα ὧσιν ἓν*», ὥστε νὰ καταλήξῃ στὸ συμπέρασμα ὅτι Ὁρθόδοξοι καὶ Παπικοὶ ἀποτελοῦν «*ἀδελφὲς Ἐκκλησίαι*»!

Ἡ δευτέρα ἐνότητα ἀσχολεῖται μὲ τὰ προβλήματα, ποὺ ὑπάρχουν καὶ ἐμποδίζουν τὴν ἀμοιβαία ἀναγνώριση τοῦ βαπτίσματος τῶν δύο «*ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν*». Γίνεται μία ἀναδρομὴ στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει ὅτι ὁ τρόπος ὑποδοχῆς προσπλύτων ἐκατέρωθεν διέφερε ἀπὸ ἐποχὴ σὲ ἐποχὴ, ἀνάλογα μὲ τὶς σχέσεις ποὺ εἶχαν οἱ δύο Ἐκκλησίες καὶ τὶς συνθήκες, ποὺ ἐπικρατοῦσαν. Ἐξετάζονται τὰ δύο εἶδη «*κυβερνήσεως καὶ διορθώσεως*» (κατὰ τὸν Ἅγιον Νικόδημο τὸν Ἁγιορείτη), ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ Ἐκκλησία, ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ οἰκονομία. Ἀναλύεται ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Νικόδημος τὴν Μυστηριακὴ οἰκονομία, ἡ ὁποία στὸ σύνολό της (κατὰ τοὺς ὑπογράφαντες τὴν Δήλωση) δὲν τυγχάνει καθολικῆς παραδοχῆς ἀκόμη καὶ ἀνάμεσα στοὺς κόλπους τῆς ἑλληνόφωνης Ὁρθοδοξίας καὶ καταλήγει:

«Ἄν καὶ οἱ φωνῆς αὐτῆς (ποὺ ὑποστηρίζουν τὸν Νικodemikὸ τρόπο ἐρμηνείας τῆς Μυστηριακῆς οἰκονομίας μέσα σὲ θεολογικοὺς καὶ μοναστικοὺς κύκλους) εἶναι σημαντικές, (ἐν τούτοις) δὲν πιστεύουμε ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τὴν παράδοση καὶ τὴν διηνεκῆ διδασκαλία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στὸ θέμα τοῦ Βαπτίσματος».

Στὴν τρίτη καὶ τελευταία ἐνότητα, ποὺ ἔχει τίτλο «*Συμπεράσματα καὶ Προτάσεις*», γίνεται μία ἀνακεφαλαίωση τῶν προηγουμένων δύο ἐνοτήτων, ἀναφέρεται ὅτι αὐτοί, ποὺ ἀρνοῦνται νὰ δεχθοῦν τὴν ἐγκυρότητα τοῦ βαπτίσματος τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἀποτελοῦν μία «*φωνητικὴ μειονότητα*» μέσα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀναγνωρίζεται τὸ βάπτισμα τῶν δύο πλευρῶν ὡς ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ βάπτισμα καὶ κατ' ἐπέκταση ἀναγνωρίζεται –ἔστω καὶ ἑλλιπῶς– στὴν κάθε μία ἀπὸ τὶς δύο Ἐκκλησίες ἢ σημερινὴ πραγματικότης τῆς ἰδίας καὶ τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας.

Στὴν παρ. 5 διακηρύττεται ὅτι

«ἡ θεωρία τῆς μυστηριακῆς οἰκονομίας, ποὺ προβάλλεται στὰ ἐρμηνευτικὰ σχόλια τοῦ Πηδαλίου (καὶ ποὺ

*ἀσκει κάποια ἐπιτροπὴ) δὲν ἀντιπροσωπεύει τὴν παράδο-
ση καὶ τὴν διηνεκῆ διδασκαλία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλη-
σίας· ἀποτελεῖ μᾶλλον καινοτομία τοῦ 18ου αἰῶνος ἐξ
ἀφορμῆς τῶν ἰδιαίτερων ἱστορικῶν περιστάσεων τῆς ἐπο-
χῆς ἐκείνης. Δὲν ἀποτελεῖ τὴν διδασκαλία τῶν Γραφῶν,
τῶν περισσοτέρων Πατέρων, ἢ τῶν μεταγενεστέρων Βυ-
ζαντινῶν Κανονολόγων, οὔτε εἶναι ἡ θέση τῆς πλειονότη-
τος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σήμερα».*

Τέλος ἡ Ἐπιτροπὴ

1) καλεῖ τὴν Μικτὴ Διεθνῆ Ἐπιτροπὴ τοῦ θεολογικοῦ διαλό-
γου Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ ἐπα-
ναβεβαιώσῃ καθαρὰ καὶ μὲ σαφήνεια, μὲ πλήρη ἐξήγηση, τὶς θεολο-
γικὲς βάσεις γιὰ ἀμοιβαία ἀναγνώριση καὶ ἀπὸ τὶς δύο Ἐκκλησίες
τοῦ βαπτίσματος ἀλλήλων,

2) δηλώνει ὅτι οἱ δύο Ἐκκλησίες ἐπισημαίνουν ἀνοικτὰ τὸν
κίνδυνο ἀπὸ ὠρισμένες μοντέρνες θεωρίες περὶ «μυστηριακῆς οἰκο-
νομίας» τόσο διὰ τὴν συνέχιση τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου ὅσο καὶ
διὰ τὴν διηνεκῆ διδασκαλία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας,

3) καλεῖ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ ἄρῃ ἐπί-
σημα τὴν περὶ ἀναβαπτισμοῦ ἀπόφαση τοῦ 1755,

4) προτείνει οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίες νὰ δηλώσουν ὅτι ἡ
Ὁρθόδοξη ὑποδοχὴ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν διὰ τοῦ χρίσματος δὲν
συνιστᾷ ἐπανάληψη ὁποιοῦδήποτε μέρους τῆς μυστηριακῆς τους
μυσίσεως καὶ

5) προτείνει οἱ δύο Ἐκκλησίες νὰ δηλώσουν ξεκάθαρα ὅτι ἡ
ἀμοιβαία ἀναγνώριση τοῦ βαπτίσματος δὲν ἐπιλύει ἀφ' ἑαυτῆς τὰ
ζητήματα, ποὺ μᾶς χωρίζουν, οὔτε ἀποκαθιστᾷ τὴν πλήρη ἐκκλησι-
αστικὴ κοινωνία μεταξὺ τῆς Ὁρθόδοξης καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκ-
κλησίας, ἀλλὰ ὅτι ἀφαιρεῖ ἓνα βασικὸ ἐμπόδιο στὸ δρόμο πρὸς τὴν
πλήρη κοινωνία.

* * *

ΕΓΚΥΡΟ, λοιπόν, τὸ «βάπτισμα» τῶν Παπικῶν! «Ἀδελφὲς Ἐκ-
κλησίες» Ὁρθόδοξοι καὶ Παπικοὶ! «Καινοτομία» τοῦ 18ου αἰῶ-
νος ἡ περὶ «μυστηριακῆς οἰκονομίας» ἔρμηνεία τοῦ Ἁγίου Νικοδή-
μου τοῦ Ἁγιορείτου! «Βαθειά, θεολογικὴ καὶ ἱστορικὴ» ἡ ἔρευνα,
ποιός μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ κῦρος της;

Ἄλλωστε, τὰ μέλη τῆς Συμβουλευτικῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς δὲν θὰ

πρέπει νὰ εἶναι τυχαῖα. Νά, τὰ ὀνόματα ὠρισμένων ἀπὸ αὐτά, ποὺ εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας: Μητροπολίτης Πιτσοῦργου Μάξιμος (πρόεδρος), π. Ἄ. Καλύβας (Καθηγητῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Τιμίου Σταυροῦ Βοστώνης), π. Ρόμπερτ Στεφανόπουλος (πατέρας τοῦ ἄλλοτε συμβούλου τοῦ προέδρου Κλίντον Τζῶρτζ Στεφανόπουλου).

Γεννῶνται, ὁμως, ὠρισμένες ἀπορίες:

- Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀεροβάπτισμα ἐνὸς βρέφους, ποὺ κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ, τὸ ὁποῖο δύναται νὰ τὸ κἀν καὶ λαϊκὸς ἀκόμη, θέτει ὡς βασικὴ προϋπόθεση, γιὰ τὴν ἐγκυρότητα ἐνὸς Μυστηρίου, τὴν ὑπαρξὴν ἱερέως μὲ κανονικὴ καὶ ἔγκυρη χειροτονία καὶ ἱερωσύνη. Ἔχουν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἱερωσύνη; Ἐὰν ἔχουν ἱερωσύνη καὶ τελοῦν ἔγκυρο βάπτισμα, τότε δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἔγκυρα καὶ τὰ ὑπόλοιπα μυστήριά τους, συμπεριλαμβανομένου καὶ αὐτοῦ τῆς θ. Εὐχαριστίας. Ἐὰν συμβαίῃν αὐτό, τότε ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι ἡ Μία καὶ μοναδικὴ Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας καὶ Ταμειοῦχος τῆς θείας Χάριτος. Εἶναι καὶ ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ!

- Μὰ αὐτὸ προσπαθοῦμε νὰ σᾶς ποῦμε τόσον καιρὸ μὲ τὶς δηλώσεις καὶ συμφωνίες μας, λέγουν τὰ μέλη τῶν μικτῶν αὐτῶν ἐπιτροπῶν τοῦ διαλόγου

«κυρίως ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν Πανορθόδοξων Διασκέψεων καὶ τῆς Β' Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ, ἡ ἐκ νέου ἀνακάλυψη καὶ ἀξιοποίηση, τόσο ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς Καθολικούς, τῆς Ἐκκλησίας ὡς κοινωνίας, ἄλλαξαν ριζικῶς οἱ προϋποθέσεις καί, ἄρα, καὶ οἱ θεμελιώδεις στάσεις. Καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς ἀναγνωρίζεται ὅτι αὐτό, ποὺ ὁ Χριστὸς ἐνεπιστεύθη στὴν Ἐκκλησία Του, -ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, συμμετοχὴ στὰ ἴδια μυστήρια, πρὸ πάντων στὴ μοναδικὴ Ἱερωσύνη, ποὺ τελεῖ τὴ μοναδικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν Ἐπισκόπων- δὲν δύναται νὰ θεωρῆται ὡς ἡ ἰδιοκτησία τῆς μιᾶς μόνο ἀπὸ τὶς Ἐκκλησίες μας. Στὰ πλαίσια αὐτά, εἶναι προφανὲς ὅτι κάθε εἶδους ἀναβαπτισμὸς ἀποκλείεται.»

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις» 496/30.9.1993. [βλ. Βελεμένδιος Ἐνωσις])

- Καλά, καὶ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, στὸ ὁποῖο ὁμολογοῦμε πίστη σὲ Μία Ἐκκλησία, τί θέσῃ ἔχει πλέον μέσα στὴν Ἐκκλησία;

• Ἡ Ἐκκλησία εἶναι πράγματι Μία, ἀπαντοῦν. Εἶναι τὸ δένδρον, ὁ κορμός. Ἐμεῖς, Ὁρθόδοξοι καὶ Καθολικοί, εἶμαστε δύο κλαδιὰ τοῦ ἰδίου δένδρου. Οἱ ρίζες μας εἶναι οἱ αὐτές. Ὁ χυμός, ποὺ μᾶς θρέφει ὁ ἴδιος.

• Καὶ οἱ τόσες χιλιάδες Προτεσταντικὲς ὁμολογίες; Εἶναι καὶ αὐτὲς Ἐκκλησίες;

• Θὰ φθάσουμε καὶ σ' αὐτές, μὴ βιάζεσθε, ἀπαντοῦν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ὁρθοδοξίας στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους. Ἐχουν καὶ αὐτοὶ ὅπωςδήποτε θέσιν στὸ τραπέζι τοῦ Χριστοῦ. Σ' Αὐτὸν πιστεύουν καὶ αὐτοί. Εἶναι καὶ αὐτοὶ κλαδιὰ τοῦ ἰδίου δένδρου. Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἔχουν καὶ αὐτοὶ χάριν; Ἡ μήπως νομίζετε ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εὐρίσκεται μόνο στὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησία καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι στεροῦνται τῆς παρουσίας Του; Ἄς τὰ βροῦμε, ὅμως, πρῶτα μὲ τὴν «ἀδελφὴ» μας τῆς Ρώμης καὶ ἔπειτα τὰ βρίσκουμε καὶ μὲ τοὺς Προτεστάντες.

Οἱ ἀπορίες, ὅμως, τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος συνεχίζονται:

• Ἐφ' ὅσον τὰ αἷτια τοῦ Σχίσματος ἦταν ἄλλα, ἦταν τὸ Πρωτεῖο, τὸ Filioque, μετὰ προστέθηκε καὶ τὸ Ἀλάθητο. Δὲν θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ συζητήσετε αὐτὰ πρῶτα; Ἐὰν ὁ Πάπας δὲν ὑποχωρήσῃ σ' αὐτά, τί κι' ἂν ἀναγνωρίσατε τὸ βάπτισμά του; Ἡ διαίρεση θὰ συνεχισθῆ.

• Ὅχι, δὲν συμφωνοῦμε, ἀπαντοῦν οἱ συμμετέχοντες στὸν διάλογο. Τὸ ὅτι ὁ Πάπας δὲν πρόκειται νὰ ὑποχωρήσῃ τὸ γνωρίζουμε. Αὐτό, ποὺ ἐπιδιώκουμε ἐμεῖς εἶναι ἡ ἔνωση.

• Ὑφισταμένων τῶν αἰτίων, ποὺ προκάλεσαν τὸ Σχίσμα;

• Ναί, δὲν μᾶς πειράζει αὐτό. Ἄλλωστε ἔχουμε καὶ ἐμεῖς μερίδιο εὐθύνης γιὰ τὸ Σχίσμα καὶ πρέπει νὰ μετανοήσουμε. Δὲν ἀκούσατε, ποὺ τὸ εἶπε καὶ ὁ Πατριάρχης;

«Ἡ μετάνοια ἡμῶν διὰ τὸ παρελθὸν εἶναι ἀπαραίτητος. Δὲν πρέπει νὰ σπαταλήσωμεν τὸν χρόνον εἰς ἀναζητήσεις εὐθυνῶν. Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄψεως καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμεθα ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὅπως ἐπανορθώσωμεν τὰ σφάλματα ἐκείνων».

(*Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια*, 16.12.98)

• Ξέρετε, [ἐπιμένουν οἱ οἰκουμενιστές], ἐπρόκειτο περὶ στενόμυ-
αλων καὶ φανατικῶν ἀνθρώπων. Τέτοιος ἦταν καὶ ἐκεῖνος ὁ Νικόδη-
μος ὁ Ἁγιορείτης, ποὺ ὀμιλοῦσε γιὰ ἀκρίβειες καὶ οἰκονομίες, γιὰ
ἓνα βάπτισμα, ποὺ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μὲ τὸ δικό μας. Εἶναι σωστὰ
πράγματα αὐτά; Τώρα πλέον πνέει νέος ἄνεμος. Ἐπικρατοῦν σύγ-
χρονες ἀντιλήψεις. Ἔχουμε εἰσέλθει σὲ Νέα Ἐποχή. Τὴν ἐποχὴ τῆς
καταλλαγῆς καὶ τῆς συμφιλίωσης. Δεχόμεστε τὸν ἄλλον ὅπως εἶ-
ναι. Τὸ νὰ διακηρύττης ὅτι ἐσὺ μόνο κατέχεις τὴν ἀλήθεια εἶναι
ἐγωϊστικό. Τοὺς τὸ εἶπαμε στὶς πρῶτες Συνελεύσεις τοῦ Παγκοσμίου
Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ δὲν μᾶς ἔδωσαν σημασία. Ἔπρεπε ν'
ἀλλάξουμε τακτικὴ καὶ νὰ ρίξουμε νερὸ στὸ κρασί μας. Ἀφήσαμε
στὴν ἄκρη αὐτά, ποὺ μᾶς χωρίζουν καὶ ἀσχοληθήκαμε μὲ αὐτά, ποὺ
μᾶς ἐνώνουν, ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὸ βάπτισμα. Ἀσχέτως ἐὰν
ἐμεῖς βαπτίζουμε καὶ αὐτοὶ ραντίζουν. Ὁ Θεὸς δὲν δίνει σημασία
στὶς λεπτομέρειες, ὅπως κάνουν μερικοὶ στενοκέφαλοι καλόγεροι
στὸ Ἅγιο Ὄρος. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἀγάπη καὶ θέλει ὅλοι μας νὰ
ἐνωθοῦμε, ὅπως παρακαλεῖ τὸν Πατέρα Του στὴν Ἀρχιερατικὴ Του
προσευχή. «*Ἵνα ὧσιν ἔν*»!

* * *

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ, ὁμως, τοὺς Οἰκουμενιστὲς νὰ ἀγαπολογοῦν
καὶ νὰ φλυαροῦν μὲ τοὺς ἀμετανοήτους ἑτεροδόξους καὶ ἄς
κάνουμε κάτι ἄλλο.

Ἄς συστήσουμε μία δική μας πρωτότυπη Ἐπιτροπή, ἀποτελουμέ-
νη ἀπὸ ἐξέχουσες προσωπικότητες ἀνεγνωρισμένου κύρους καὶ ἤ-
θους, «*ἀνδρας πλήρεις Πνεύματος Ἁγίου καὶ σοφίας*», οἱ ὁποῖοι
ἀνήκουν σὲ μία ἄλλη Ἐκκλησία. Μία Ἐκκλησία ποὺ δὲν εἶναι «*ἐκ
τοῦ κόσμου τούτου*», ἀποτελεῖ, ὁμως, ἀναπόσπαστο τμήμα τῆς Μιᾶς,
Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ὀνομάζεται Θρι-
αμβεύουσα.

Μέλη της εἶναι ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέλη τῆς ἐπιγείου καὶ Στρατευομέ-
νης Ἐκκλησίας, ποὺ κράτησαν τὴν Πίστη ἀνόθευτη, ἀγωνίστηκαν
νικηφόρα ἐναντίον τῆς σάρκας, τοῦ κόσμου καὶ τοῦ διαβόλου καὶ
«*ἐκοιμήθησαν ἐν Χριστῷ*». Μπορεῖ νὰ εὐρίσκωνται στοὺς οὐρανοὺς
δὲν παύουν νὰ εἶναι, ὁμως, μέλη τῆς Μιᾶς καὶ αἰώνιας Ἐκκλησίας
τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τὰ ἐκλεκτώτερα μέλη, οἱ «*Ἅγιοι Πάντες*», «*τὰ
μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου*», οἱ «*ἀστέρες οἱ πολύφωτοι τοῦ
νοητοῦ στερεώματος*», μὲ τοὺς ὁποίους ἐμεῖς τὰ στρατευμένα μέλη

κοινωνοῦμε πραγματικὰ μὲ τὴν προσευχὴ καὶ κυρίως μὲ τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ποὺ προσφέρεται ὄχι μόνον ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ζώντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν «*τῶν ἐν πίστει ἀναπαυσαμένων... καὶ πάντων τῶν Ἁγίων*».

Μὲ τὴν Ἐκκλησία αὐτὴ δὲν ἔχουν σχέση οἱ Οἰκουμενιστές. Δὲν μπορεῖ νὰ ἔχουν. Ἐὰν εἶχαν, δὲν θὰ ὑπέγραφαν ποτὲ συμφωνίες σὰν αὐτὲς τοῦ Σαμπεζύ, τοῦ Λιβάνου ἢ τῆς Ν. Ὑόρκης.

Θέτουμε λοιπόν, ὑπ' ὄψη τῶν μελῶν τῆς δικῆς μας Ἐπιτροπῆς τὰ πορίσματα τῶν κοινῶν Δηλώσεων τοῦ Βελεμενδίου καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ζητοῦμε τὴν γνώμη τους.

- Συμφωνοῦν ἢ ὄχι μὲ τὸ περιεχόμενό τους;
- Εἶναι τὸ βάπτισμα τῶν Παπικῶν ἔγκυρο;
- Εἴμαστε πράγματι «*ἀδελφὲς*» Ἐκκλησίες;
- Εἶναι δυνατὸν νὰ συνυπάρχουν πλάνη καὶ θεία Χάρις, ἀλήθεια καὶ αἵρεση;

Καὶ αὐτὰ μᾶς ἀπαντοῦν·

❖ Ἅγιος Μᾶρκος Ἐπίσκοπος Ἐφέσου ὁ Εὐγενικός:

«Φεύγετε τοὺς Λατίνους ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄφους... Πείπειμαι ὅτι ὅσον μακρύνομαι Λατίνων, τοσοῦτον ἐνοῦμαι τῇ ἀληθείᾳ καὶ τοῖς ἀγίοις πατράσι καὶ τοῖς θεολόγοις τῆς Ἐκκλησίας... Αἵρεσις ἐστὶ καὶ οὕτως εἶχον αὐτὴν (τὴν Λατινικὴν διδασκαλίαν) καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν, πλὴν οὐκ ἠθέλησαν θριαμβεύειν τοὺς Λατίνους ὡς αἵρετικοὺς, τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν ἐκδεχόμενοι... Ἡμεῖς δι' οὐδὲν ἄλλο ἀπεσχίσθημεν τῶν Λατίνων, ἀλλ' ἢ ὅτι εἰσὶν οὐ μόνον σχισματικοί, ἀλλὰ καὶ αἵρετικοί, διὸ οὐδὲ πρέπει ὅλως ἐνωθῆναι αὐτοῖς».

❖ Ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης:

«Πρῶτα - πρῶτα ἔβαλαν προσθήκη (οἱ Παπικοὶ) στὸ ἱερώτατο Σύμβολο, ποὺ οἱ Πατέρες μας τὸ σφάλισαν, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς οὔτε νὰ προσθέσῃ, οὔτε ν' ἀφαιρέσῃ τίποτε. Ὑστερα καινοτόμησαν καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ποὺ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν ἀρχαία συνήθεια τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ τὴν προσφέρουν ἄζυμο ἄρτο στὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας. Δὲν τηροῦν τὶς νηστείες, ποὺ ἔχουμε ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Πατέρες, δηλ. τῆς Τετάρτης καὶ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς Ἁγίας Σαρακοστῆς, καθὼς καὶ

μερικὲς ἄλλες, ποὺ μᾶς παραδόθηκαν... Νεωτερίζουν ἀκόμῃ καὶ στὸ βάπτισμα, γιὰτὶ δὲν βαπτίζουν μὲ τρεῖς καταδύσεις καὶ ἀναδύσεις, ἀλλὰ χύνοντας πάνω στὸν βαπτιζόμενο νερὸ καὶ ραντίζοντάς τον καὶ χωρὶς μύρο. Οὔτε τὰ βαπτιζόμενα βρέφη κοινωνοῦν, οὔτε τὰ παιδιὰ ὡς ὠρισμένη ἡλικία».

❖ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης:

«Τὸ βάπτισμα τῶν Λατίνων εἶναι ψευδώνυμο βάπτισμα καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο δὲν εἶναι δεκτό, οὔτε κατὰ τὸν λόγο τῆς ἀκριβείας, οὔτε κατὰ τὸν λόγο τῆς οἰκονομίας. Δὲν εἶναι δὲ δεκτὸ κατὰ τὸν λόγο τῆς ἀκριβείας, διότι εἶναι αἰρετικοί... οἱ Λατῖνοι εἶναι ἀβάπτιστοι, διότι δὲν φυλάττουσι τὰς τρεῖς καταδύσεις εἰς τὸν βαπτιζόμενον... Οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι, καινοτομήσαντες πρῶτοι εἰς τὸ Ἀποστολικὸν Βάπτισμα, ἐπίχυσιν ἐμεταχειρίζοντο, δηλαδὴ ὀλίγων ὕδωρ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ παιδὸς χύνοντες... ἃς μάθωσιν ὅτι δὲν τελειοῦται τὸ βάπτισμα διὰ μόνον τῶν τῆς Τριάδος ἐπικλήσεων, ἀλλὰ δεῖται ἀναγκαίως καὶ τοῦ τύπου τοῦ θανάτου καὶ τῆς ταφῆς καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου».

❖ Ἐγκύκλιος Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1895, ἐπὶ Πατριάρχου Ἀνθίμου:

«Ὁ Παπισμὸς συγκαταλέγεται εἰς τὰ ἀνέκαθεν ἀναφανέντα αἰρετικὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ ζιζάνια, ἅπερ πολλαχῶς ἐλυμψάντο καὶ λυμαίνονται τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ ἅπερ ὡς σπέρματα πονηρὰ καὶ μέλη σεσηπότα, δικαίως ἀποκόπτονται ἀπὸ τοῦ ὑγιοῦς σώματος καὶ τῆς ὀρθοδόξου καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας».

❖ Νικηφόρος Θεοτόκης:

«Ὁ Χριστὸς οὐδέποτε θέλει ἐγκαταλείψει τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, νὰ δεχθῆ δόγματα ὑπ' Αὐτοῦ μὴ διδασχθέντα, καθὼς ἐστὶν ἡ ἐκπόρευσις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Οὐδὲ θέλει ὑποφέρει νὰ βλέπῃ πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, νὰ καταντήσῃ εἰς τοιαύτην πλάνην, ὥστε νὰ πιστεύῃ ἀναμάρτητον καὶ ἄπταιστον ἓνα ἐπισηαλῆ καὶ ἐμπαθέστατον ἄνθρωπον, καὶ

τὸν αὐτὸν νὰ νομίζῃ βασιλέα καὶ ἀρχιερέα, καὶ νὰ λατρεύῃ αὐτὸν ὡς Θεὸν ἐπὶ γῆς. Οὐδέποτε θέλει παραβλέψει ὁ Θεὸς ἅπασαν τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, ὥστε νὰ κατασταθῇ νὰ πιστεύῃ ὅτι κεφαλὴ αὐτῆς ἐστὶ ἄνθρωπος φθαρτὸς καὶ τοῖς ἑαυτοῦ πάθεσιν ἐγκυλινδούμενος, καὶ οὐχὶ αὐτὸς ὁ μονογενὴς Αὐτοῦ καὶ ἀναμάρτητος Υἱὸς καὶ Θεός, ὡς διὰ τῶν θεοφόρων Ἀποστόλων ἐδίδαξεν. Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία, λέγω, ἡ Κατολικορωμὰνα, μὴ ποιήσῃ ταύτην τὴν προσθαφαίρεσιν, εἶναι ἀδύνατον νὰ διορθώσῃ καὶ τὰ λοιπὰ αὐτῆς καινοτομήματα, καὶ ἐπομένως νὰ συνενωθῇ μὲ τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ὅθεν, κἄν μυριάκις φανῇ, ὅτι γίνεται καὶ διαίρεσις».

❖ **Νεόφυτος ὁ Κausοκαλυβίτης:**

«Πενταχῶς διαφερόμενοι πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν (οἱ Λατῖνοι), κατὰ μὲν τὰς ἄλλας διαφορὰς σχισματικοί, κατὰ δὲ τὴν μόνην τὴν τοῦ Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορευσιν αἰρετικοί εἰσιν, αὐτοὶ τε καὶ οἱ τὰ αὐτὰ φρονοῦντες Λουθηροκαλβῖνοι» (Κατόπιν προστέθηκε μία ἀκόμη αἵρεσις, ἡ τοῦ Ἀλαθήτου)... «τὸ τῶν Λατίνων περὶ Θεοῦ φρόνημα, εἶτ' οὖν δόγμα, αἰρετικὸν ὄν, καὶ σύνοδοι ἤλεγξαν».

❖ **Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης:**

«Δὲν δύνανται νὰ τελειώσουν βάπτισμα (οἱ Λατῖνοι), διότι ἀπώλεσαν τὴν τελεταρχικὴν χάριν».

❖ **Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων:**

«Ὅντες αἰρετικοὶ καὶ οὐ μόνον σχισματικοὶ (οἱ Λατῖνοι)... αἰρετικῶς κακοδοξοῦσιν ἐν ἄλλοις, καὶ μάλιστα περὶ τὴν τοῦ θεοῦ συμβόλου ὁμολογίαν». «Εἰ τὸ βάπτισμα τῶν Λατίνων ἰσοδύναμον τῷ ἡμετέρῳ, διατὶ τούτους προσιόντας χριστέον τῷ θεῷ μύρω, ὡς παντάπασιν ἀμυρίστους; Ἐχουσι δὲ καὶ οἱ Λατῖνοι τὸ μύρον τοῦ χρίσματος. Εἰ δὲ τοῦτο ἄδεκτον παρ' ἡμῖν (ὡς καὶ πάντα τ' ἄλλα τὰ παρ' αὐτοῖς ἱεουργούμενα μυστήρια), τί μὴ καὶ τὸ βάπτισμα τὸ διὰ ραντισμοῦ;... Ἄρα τὸ λατινικὸν ράντισμα, τῶν καταδύσεων καὶ ἀναδύσεων ὃν ἔρημον, ἀκολούθως ἔρημον καὶ τοῦ τύπου τοῦ τριμερονυκτίου θανάτου καὶ τῆς ταφῆς καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ὑπάρχει... καὶ ἔρημον πάσης χάριτος ἐστὶ, καὶ ἀγιασμοῦ καὶ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν».

❖ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος:

«Οἱ ἀπὸ Λατίνων ἐπιστρέφοντες ἀναντιρρήτως, ἀπαραιτήτως καὶ ἀναγκαίως πρέπει νὰ βαπτίζωνται».

❖ Ἅγιος Κοσμῆς ὁ Αἰτωλός:

«Ὁ Πάπας εἶναι ἀντίχριστος... τὸν Πάπα νὰ καταρᾶσθε, διότι αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ αἰτία... ὅλαι αἱ πίστεις εἶναι ψεύτικες· τοῦτο ἐκατάλαβα ἀληθινόν, ὅτι μόνη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν εἶναι καλὴ καὶ ἀγία, τὸ νὰ πιστεύωμεν καὶ νὰ βαπτίζώμεθα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

❖ Ἀρχιμ. Χριστοφόρος Καλύβας:

«Ἡ παπωσύνη δὲν εἶναι Ἐκκλησία, ὅπως καὶ ὁ κομμουνισμὸς καὶ ὁ ναζισμὸς δὲν εἶναι Δημοκρατία. Ἡ παπωσύνη θὰ διαλυθῆ, ὅταν τὰ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ἀλάθητα καὶ πρωτεῖα καὶ τὸ δηνάριον τοῦ Πέτρου καταργηθοῦν».

❖ Καθηγητὴς Χρῆστος Ἀνδρουῦτσος:

«Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐχομένη τῆς δόξης ὅτι ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐνεργεῖ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, ἀπεδοκίμασεν ἀείποτε τὰ ἐκτὸς αὐτῆς τελούμενα μυστήρια οὐ μόνον τὰ μὴ κατὰ τύπον ὀρθῶς τελούμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ φυλάσσοντα ἀλώβητον τὸ ἐξωτερικὸν μέρος... ἱστορικῶς ἡ ὁμόφωνος γλῶσσα τῶν Πατέρων ὑπῆρξεν ὅτι, ὅπου Ἐκκλησία, ἐκεῖ καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι ὁ ἔχων τὴν Ἐκκλησίαν μητέρα ἔχει πατέρα τὸν Θεόν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε, ἐκτὸς τῆς ὁποίας οὐδεμία ζῶν καὶ σωτηρία».

❖ Ἀρχιμ. Ἰουστίνος Πόποβιτς:

«Συμφώνως πρὸς τὸ φρόνημα τῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ συμφώνως πρὸς ὀλόκληρον τὴν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν παρέχεται τὴν ὑπαρξιν ἄλλων μυστηρίων ἔξω ἀπ' αὐτήν, οὔτε θεωρεῖ αὐτὰ ὡς μυστήρια, ἕως ὅτου προσέλθῃ τις διὰ τῆς μετανοίας ἐκ τῆς αἰρετικῆς “Ἐκκλησίας”, δηλαδὴ ψευδοεκκλησίας, εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ... Ἡ διδασκαλία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Θεοανθρώπου Χριστοῦ, διατυπωθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀγίων Πα-

τέρων, ὑπὸ τῶν ἀγίων Συνόδων, περὶ τῶν αἰρετικῶν εἶναι ἢ ἐξῆς: αἱ αἵρέσεις δὲν εἶναι Ἐκκλησία, οὔτε δύνανται νὰ εἶναι Ἐκκλησία. Διὰ τοῦτο δὲν δύνανται αὐταὶ νὰ ἔχουν τὰ ἅγια Μυστήρια, ἰδιαίτερος δὲ τὸ Μυστήριον τῆς Εὐχαριστίας, τὸ Μυστήριον τοῦτο τῶν μυστηρίων... Διὰ τοῦ δόγματος περὶ τοῦ ἀλαθῆτου, σφετερισθεὶς ὑπὲρ ἑαυτοῦ, δηλαδὴ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ὅλην τὴν ἐξουσίαν καὶ ὅλα τὰ δικαιώματα, ποὺ ἀνήκουν μόνον εἰς τὸν Θεάνθρωπον Κύριον, ὁ πάπας αὐτοανεκηρύχθη εἰς τὴν πραγματικότητα Ἐκκλησία ἐν τῇ Παπικῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἔγινε ἐν αὐτῇ τὰ πάντα ἐν πᾶσι... καμμία αἵρεσις δὲν ἐξηγέρθη τόσον ριζοσπαστικῶς καὶ τόσον ὀλοκληρωτικῶς κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, ὡς ἔπραξε τοῦτο ὁ παπισμὸς διὰ τοῦ δόγματος περὶ τοῦ ἀλαθῆτου τοῦ πάπα - ἀνθρώπου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· τὸ δόγμα αὐτὸ εἶναι ἢ αἵρεσις τῶν αἱρέσεων, μία ἄνευ προηγουμένου ἀνταρσία κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Τὸ δόγμα αὐτὸ εἶναι φεῦ! ἢ πλέον φρικτὴ ἐξορία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν γῆν· νέα προδοσία τοῦ Χριστοῦ· νέα σταύρωσις τοῦ Κυρίου, μόνον οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ξυλίνου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ σταυροῦ τοῦ παπικοῦ οὐμανισμοῦ. Καὶ ταῦτα πάντα εἶναι κόλασις, κόλασις διὰ τὸ ἄθλιον γῆινον ὄν, ποὺ λέγεται ἄνθρωπος... Εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὑπάρχουν τρεῖς κυρίως πτώσεις: τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἰούδα, τοῦ πάπα».

❖ **Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος:**

«Ὁ Παπισμὸς θεωρεῖται πρόδρομος τοῦ Ἀντιχρίστου. Καὶ τοῦτο, διότι συνηθίζει τοὺς λαοὺς νὰ ὑποτάσσωνται σὲ ἓναν ἄνθρωπο, ποὺ κρατεῖ θρησκευτικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξουσία. Ὁ πάπας αὐτοανακηρύχθηκε ἀλάθης καὶ πῆρε τὴ θέσι ἄλλου Θεοῦ, ὅπως ὁ Ἀντίχριστος θὰ αὐτοθεοποιηθῆ. Ἔχει δηλαδὴ γνωρίσματα, ποὺ θὰ παρουσιάσῃ καὶ ὁ Ἀντίχριστος εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροὺς».

❖ **Ἀρχιμ. Φιλόθεος Ζερβάκος:**

«Οἱ Λατίνοι, ἐναντιούμενοι εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὸ λαλήσαν διὰ τῶν θεσπεσίων Πατέρων, προσέθεσαν, σκοτισθέντες ὑπὸ τοῦ πονηροῦ, καὶ τὸ "ἐκ τοῦ Υἱοῦ". Ἀκολούθως οἱ παπολάτραι ὑπέπεσαν εἰς μυρίας κακοδοξίας καὶ

αίρέσεις μετατρέψαντες ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀντὶ τοῦ βαπτίσματος μεταχειρίζονται τὸ ράντισμα, ἀντὶ τοῦ μυστηρίου τῆς μεταλήψεως τὰ ἐβραϊκὰ ἄζυμα. Ἀνέτρεψαν τὰς νηστείας καὶ δὲν δύνανται νὰ ποιήσουν οὔτε εὐχέλαιον, οὔτε ἀγιασμόν, διότι εἶναι ἀφωρισμένοι καὶ κατηραμένοι ἀπὸ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους».

❖ **Πρωτοπρ. Δημήτριος Στανιλοάε, Καθηγητής:**

«Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία, ἡ μόνη ἀλήθεια καὶ ἡ οἰκουμενικὴ ἀποστολή της δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλη, εἰ μὴ ἡ πλήρης ὁμολογία αὐτῆς τῆς ἀλήθειας. Ὁ Δυτικὸς Χριστιανισμὸς εἶναι νενοθευμένος ὑπὸ τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ ἀπώλεσε τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν κατοχήν τοῦ Θεοῦ Μυστηρίου καὶ τὴν πλήρη ἀποτελεσματικότητα τῆς σωτηρίας. Θεωρῶ ἀναγκαῖον, ὅπως ἀκουσθῆ, μετὰ πάσης δυνάμεως, ἡ ἀλήθεια αὕτη σήμερον, ὅτε ὁ κίνδυνος τῆς ὀλισθήσεως πρὸς τὰς σχετικοκρατικὰς θεωρίας εἶναι τόσον μέγας καὶ μεταξὺ αὐτῶν τῶν ὀρθόδοξων θεολόγων».

❖ **Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Μιχαήλ:**

«Τὸ Βατικανὸν εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν μεγάλων πλανῶν καὶ τῶν ἐσκεμμένων αἱρέσεων. Ἐχουν τόσον διαστρέφει τὴν ἀμώμητον θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, ὥστε τὴν ἔχουν καταστήσει ἀγνώριστον... Δὲν ὑπάρχει, δι' ἐμὲ τουλάχιστον, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ μοναδικὴ ἐλπίς τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Καθολικισμὸς καὶ Προτεσταντισμὸς ὁμοῦ ἀποτελοῦν τὴν πλήρη διαστροφὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἀλόγητον διατηρεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία».

Ἡ σύσκεψη τῆς Ἐπιτροπῆς, ποὺ συστήσαμε ὁδεύει πρὸς τὸ τέλος της. Δὲν μένει παρὰ ν' ἀκούσουμε καὶ τὴν γνώμη ἑνὸς πολὺ γνωστοῦ καὶ ἀγαπητοῦ μας Πατέρα, ὁ ὁποῖος ἔζησε καὶ αὐτὸς στὶς ἡμέρες μας καὶ ἄφησε στὴν Στρατευομένη Ἐκκλησία τὴν δική του μαρτυρία. Εἶναι ὁ

❖ **Ἅγιος Νεκτάριος ἐπίσκοπος Πενταπόλεως ὁ θαυματουργός:**

«Διὰ τοῦ δόγματος τοῦ ἀλαθήτου ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία

ἀπώλεσε τὴν πνευματικὴν τῆς ἐλευθερία, τὸν στολισμὸν τῆς, ἐκλονίσθη ἐκ βάθρων, ἐστερήθη τοῦ πλοῦτου τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἀπὸ πνεύματος καὶ ψυχῆς κατέστη ἀναυδὸν σῶμα».

* * *

ΠΟΣΟΝ διαφέρουν οἱ γνῶμες τῶν μελῶν τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας ἀπὸ αὐτὲς τῶν μελῶν τῶν ἐπιτροπῶν, ποῦ ἀναλαμβάνουν νὰ διεξάγουν θεολογικοὺς διαλόγους μὲ τοὺς ἑτεροδόξους! Ὅσον ἢ ἡμέρα ἀπὸ τὴν νύκτα καὶ ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆ!

Γιὰ νὰ ἐπαληθεύωνται τὰ λόγια, ποῦ εἶχε γράφει κάποτε ὁ μακαριστὸς Ἀρχιμ. Σπυρίδων Μπιλάλης. Ἄς τὰ θυμηθοῦμε:

«Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς κατέχουσα τὴν ἀλήθειαν, κατ' ἀρχὴν, δὲν φοβεῖται τὸν θεολογικὸν διάλογον. Φοβεῖται, ὅμως, τὴν δεινὴν σύγχυσιν, ἢ ὁποία θὰ κυριαρχήσῃ κατὰ τὸν διεκκλησιαστικὸν διάλογον, λόγῳ τῆς ἐπικρατοῦσης ἤδη συγχύσεως εἰς τοὺς ὀρθοδόξους θεολογικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους ἐκ τοῦ παρερμηνευθέντος διαλόγου τῆς ἀγάπης. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, ὄντως εἴμεθα ἀνέτοιμοι διὰ τὸν θεολογικὸν διάλογον. Ὁ διάλογος, εἰς θέματα πίστεως, ἀπαιτεῖ ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων ὄχι οἰκουμενικὰς τάσεις παπικῆς ἢ προτεσταντικῆς ἀποχρώσεως, ἀλλὰ πίστιν καὶ γνῶσιν καὶ βίωσιν ἀκραιφνῶς ὀρθόδοξον, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Πατέρων καὶ Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἀντιμετώπισαν πάντας τοὺς αἰρετικοὺς διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ ἔδωσαν τὴν καλὴν μαρτυρίαν περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἰκουμενισταὶ ἐπίσκοποι καὶ θεολόγοι, κυμαινόμενοι περὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, μὲ ἔκδηλον τὴν ἐπίδρασιν τῆς ρωμαιοκαθολικῆς ἢ προτεσταντικῆς θεολογίας, διάγοντες κατὰ πάντα κοσμικὴν ζωὴν καὶ ἔχοντες ἀσαφῆ γνῶσιν τῆς Πατερικῆς θεολογίας, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ θέσουν εἰς σοβαρὸν κίνδυνον τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὅταν παρακαθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου. Διὰ νὰ παραμείνουν οἱ ὀρθόδοξοι θεολόγοι ἀμετακίνητοι ἐκ τῶν ὀρθοδόξων θέσεων, εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ χωλαίνουν οὔτε εἰς τὴν πίστιν, οὔτε εἰς τὴν θεολογικὴν γνῶσιν, οὔτε εἰς τὸν βίον. Θεολόγοι, μὴ ἔχοντες ὀρθόδοξον

βίον, εἶναι ἀνάξιοι νὰ λέγωνται θεολόγοι καὶ νὰ ἐκπροσωποῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐν διεκκλησιαστικῷ διαλόγῳ... Ἡ ἀμόλυντος πίστις εἰς τὰ ὑπερφυῆ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἐνοικεῖ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν οἰκουμενιστῶν ἐπισκόπων καὶ θεολόγων, οἱ ὅποιοι συσχηματίζονται πρὸς τὴν κοσμικὴν ζωὴν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Τὰ μύρα τοῦ Πνεύματος δὲν ἀναμιγνύονται μὲ τὰς ἀναθυμιάσεις τῆς κοσμικῆς ζωῆς. Οἱ κοσμικοὶ θεολόγοι οὐδέποτε θὰ εἶναι ἔτοιμοι διὰ τὸν θεολογικὸν διάλογον. Πολὺ δὲ φοβούμεθα, ὅτι οἱ πιστεύοντες, γνωρίζοντες καὶ ὀρθῶς βιοῦντες ὀρθόδοξοι θεολόγοι θὰ ἀποκλεισθοῦν ὑπὸ τῶν παποφίλων ἐπισκόπων καὶ θὰ ἀποσταλοῦν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ διαλόγου, κατὰ τὸ πλεῖστον, οἱ κοσμικοὶ “θρασεῖς” θεολόγοι, διὰ νὰ ὀδηγήσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς μίαν νέαν Φλωρεντιανὴν περιπέτειαν».

Αὐτό, ποῦ φοβόταν ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιμανδρίτης καὶ ἱεροκέρυξ ἔγινε στὶς ἡμέρες μας. Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ εἶναι οἱ Συμφωνίες τοῦ Βελεμενδίου καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης, παρὰ ἡ ἀρχὴ μιᾶς νέας Φερράρας - Φλωρεντίας;

Ἡ Συμφωνία, ὅμως, τῆς Νέας Ὑόρκης ἀποδεικνύει καὶ κάτι ἄλλο. Ὅτι τὴν πορεία πρὸς τὴν ἔνωση δὲν τὴν χαράσσουν οἱ Ὁρθόδοξοι μὲ τοὺς Παπικούς. Τὴν ὑπαγορεύει καὶ τὴν χαράσσει τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν! Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τοῦ Δελτίου Τύπου τῆς 16.6.99, ποῦ κυκλοφόρησε τὸ Γραφεῖο Ἐπικοινωνίας τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ τὸ ὅποιο ἀναφέρεται στὰ θέματα, ποῦ θὰ ἀπασχολοῦσαν τὴν Ἐπιτροπὴ Πίστεως καὶ Τάξεως, ποῦ θὰ συνεδρίαζε τὶς ἴδιες ἡμέρες στὸ Τορόντο τοῦ Καναδά.

«Οἱ ἐπίτροποι θὰ ἀξιολογήσουν ἐπίσης σχέδια γιὰ περαιτέρω ἐργασία στὸ θέμα “Βάπτισμα ἐν σχέσει πρὸς τὴν Χριστιανικὴ ἐνότητα”, καλώντας τὶς Ἐκκλησίες νὰ λάβουν σοβαρὰ ὑπ’ ὄψιν τοὺς τὶς συνέπειες τῆς “κοινῆς ἀναγνώρισεως” τοῦ βαπτίσματος στὸ σύνολό τους καὶ νὰ ἐξετάσουν δύσκολα ζητήματα ὅπως (αὐτὸ) τῆς σχέσεως τοῦ κοινοῦ βαπτίσματος μὲ τὴν κοινὴ Εὐχαριστία καθὼς καὶ τὴν συνεχιζομένη τακτικὴ τοῦ ἀναβαπτισμοῦ σὲ ὠρισμένες ἐκκλησίες»!

Ἄς γνωρίζουν, ὅμως, ὁ κ. Μάξιμος, ὁ κ. Στυλιανὸς καὶ οἱ λοιποὶ Οἰκουμενιστὲς ἐπίσκοποι καὶ θεολόγοι, ποῦ λαμβάνουν μέ-

ρος στὴν σύγχρονη αὐτὴ «*τράπεζαν Ἰεζάβελ*» ὅτι λογαριάζουν, ὅπως λέγει καὶ ἡ γνωστὴ παροιμία, «*χωρὶς τὸν ξενοδόχο*». Ξενοδόχος, ἰδιοκτίτης τοῦ πανδοχείου, ποῦ λέγεται Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστός. Καὶ φιλοξενούμενο τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ εὐσεβὴς κλῆρος καὶ ὁ πιστὸς λαός. Αὐτὸ τὸ πλήρωμα καὶ ὄχι οἱ Οἰκουμενιστὲς θὰ ἔχουν τὸν τελευταῖο λόγο. Ὁ Ὁρθόδοξος λαὸς γνωρίζει τὶ εἶναι ὁ Παπισμὸς καὶ πόσα ἔχει ὑποφέρει ἐξ αἰτίας του.

Ὅπως γράφει καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φλωρίνης Αὐγουστῖνος:

«ὁ Παπισμὸς, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του, ἦτο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἐχθρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν εἶναι ἀπλῶς σχίσμα, ἀλλὰ αἵρεσις... Ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ ἀρνίου κρύπτεται θηρίον, ἐν ἐκ τῶν θηρίων τῆς Ἀποκαλύψεως. Σκληροὶ εἶναι οἱ λόγοι οὗτοι καὶ δυσάρεστοι εἰς τοὺς ἀντὶ πάσης θυσίας ἐπιζητοῦντας τὴν ἔνωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας μετὰ τοῦ Παπισμοῦ. Ἄλλ' εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ρίπτουν ἐν βλέμμα εἰς τὸ παρελθόν, τὸ μακρὰν καὶ τὸ ἐγγύς, ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Παπισμοῦ ὡς θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως δὲν φαίνεται ἄδικος».

* * *

ΚΛΕΙΝΟΥΜΕ τὸ ἄρθρον μας αὐτό, ποῦ σκοπὸ ἔχει τὴν διαφώτιση τοῦ Ὁρθόδοξου λαοῦ περὶ τῶν τεκταινομένων «*ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ*» καὶ ἐρήμην αὐτοῦ ὑπὸ μίας κλίμακας ἀναξίων ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ πάλι μὲ λόγια τοῦ ἠρωϊκοῦ Ἐπισκόπου Φλωρίνης.

Ἄς εἶναι τὰ λόγια αὐτὰ ἡ ἀπάντησή μας, ἡ ἀπάντηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ καὶ φρουροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, στὴ πρόσφατη αὐτὴ καὶ προδοτικὴ Συμφωνία τῆς Ν. Ὑόρκης:

«Πρὸς πραγματικὴν ἔνωσιν μία εἶναι ἡ ὁδός, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ βαδίσῃ ὁ παπισμὸς. Εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας δι' ὅσας πλάνας καὶ κακοδοξίας ἐδίδαξε καὶ διδάσκει, καὶ ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν βάση, εἰς τὴν δογματικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν τῶν ἐπτὰ οἰκουμενικῶν Συνόδων τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἡ ὁδὸς εἶναι δύσκολος, στενὴ καὶ τεθλιμμένη, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλη... Ἀσκοποὺς καὶ ματαίως συζητήσεις ἀποκρούει ἡ ὑγιὴς καὶ ἀδιάφθορος συνείδη-

σις τῶν Ὁρθοδόξων, ἐπιζητοῦν δὲ μόνον, δι' εὐνόπτους λόγους, ἀργόσχολοί τινες καθηγηταὶ τῆς θεολογίας καὶ μатаιόδοξοί τινες ἐπίσκοποι. Ἄλλ' αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι πόρρω ἀπέχουν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκφράζουν τὴν καθολικὴν συνείδησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐξεγειρομένη ὡς ἄχυρα θὰ σαρώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὰς ἔδρας καὶ τοὺς θρόνους τῶν».

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1343 / 26.11.1999, σελ. 3 καὶ 4· ἀριθ. 1344 / 3.12.1999, σελ. 3· ἀριθ. 1345 / 10.12.1999, σελ. 3 καὶ 4. Ἐπιμέλεια ἡμέτ.

■ Τὸ παρὸν **Κείμενον Δ'** ἔχει ἄμεση σχέση καὶ κατ' οὐσίαν ἀποτελεῖ συνέχειαν τοῦ ἥδη δημοσιευθέντος **Κειμένου Γ'**: «*Ἡ Βαπτισματικὴ Θεολογία*», τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου.